

lig gif ud paa at lade Bidskaben række sin hjælpende Haand til de praktiske Erfaringer. det var Hovedlægedømmen, og først derefter, altsaa i anden Række, omtalte jeg disse Soldatletter, og jeg tror ikke, de vilde være helt uden Betydning. Heller ikke tror jeg, at det ærede Medlem ganske rigtig har citeret, hvad jeg havde sagt med Hensyn til den Maade, hvorpaa Folkethinget tidligere har stillet sig til disse Spørgsmaal om Soldatarrevisionen. Efterat det ærede Medlem havde talt, har jeg faaet et Numer af Tidenden, som gjengiver den Del af min Tale, og jeg tror, at hvad der er anført Sp. 521, er ikke Andet, end hvad det ærede Medlem i Grunden selv vil erkjende er rigtigt. Maatte jeg i Anledning af denne Henviisning til Tidenden tillige gjøre en personlig Bemærkning. Jeg er bleven oplyst om, at der har staaet et eller andet Sted en Bemærkning om, at jeg gennemser mine Taler i Folkethinget. Det er fuldkommen rigtigt, det gjør jeg regelmæssig; men jeg gennemser dem ikke for at forandre Meningen, men for at forebygge enkelte Misforstaaelser, som det selv med den meget dygtige Behandling, som Tidenden faar, er umuligt at undgaa. Jeg holdt en Gang — det er nu mange Aar siden — en Tale her om Sorø Akademi, hvori jeg beklagede, at Akademiets Bøndergods blev solgt, thi, sagde jeg, det var ikke nogen sikker Anvendelse for Akademiets Kapitaler at de stode i Kontanter, som Rigsdagen kunde disponere over. Migtig nok, sagde jeg, er en Del af Salgsprisen for disse Bøndergaarde „radiceret som Kanon“, men det er ikke nok. I Tidenden kom der til at staa, at vel var en Del af Prisen paa Bøndergodset „reduceret til Kanoner“. Siden jeg fik denne Lære, har jeg gjort mig det til Regel at gennemse mine Foredrag, om der ikke skulde findes Misforstaaelser af den Art. Da jeg gennemlæste det Foredrag, jeg holdt i Lørdags, fandt jeg, at der stod i dette, efter at jeg havde udvillet, hvad Landbruget led under, og at der var Noget, der kunde gjøres for at lette Landbruget: „Jeg sigter til Saltolden“, men det var blevet til: „Jeg sigter til Saltholmen“. Nu antager jeg vel, at dette vilde være blevet fundet ved Redaktionen og Korrektoren, men de „Kanon“, hvortil Sorø Akademis Bøndergods var bleven „reduceret“ vare bleve staaende. Det er for at undgaa den Slags Ting, jeg gennemser mine Foredrag, men ikke for at forandre Meningen. — Der er endnu kun en eneste Bemærkning, jeg gjerne vilde tillade mig. Den høitærede Finantsminister mente nemlig, at det vilde være en underlig Kur at anvende paa Landbruget at tage Dstetolden bort, idet den var den eneste Beskyttelse, det havde. Ja — om man skal tage en saadan Beskyttelse bort eller ikke, beror væsentlig paa, hvad Virkning den har gjort. Men Virkningen af den Dstetold, vi have havt, har været

meget langt fra at være gavnlig for de danske Meierier, den har tværtimod været i høi Grad skadelig. Der indføres en overordentlig stor Mængde Ost; jeg nævnte Tallene forleden Dag, men jeg kan lige saa gjerne gjentage dem; der indførtes i 1877 for 876,400 Kr. Ost og udførtes kun for 13,200 Kr. Dette Forhold burde aabenbart ikke finde Sted; vi burde være et stærkt ostefubørende Land; men det fik endda gaa, naar Forholdet var det, at det var simpel Ost, vi indførte, men det er, som bekendt, netop det Modsatte. Den væsentligste Del af den Ost, som bliver indført, indføres, fordi vore egne Ostesorter ikke tilfredsstillende Forbrugere, de have ikke den Kvalitet, de burde have. Jeg er overbevist om, at Intet vilde virke kraftigere til at raade Bod paa denne Mangel, end netop Ophævelsen af denne Beskyttelsesstols, som i Virkeligheden, samtidig med, at den ikke gavner Landbrugere, hviler altfor haardt paa den store Befolkning, som derved kommer til at betale sin Ost dyrere, end den burde. De 135,000 Kr., vi faae i Ostetold, repræsenterer kun en ringe Del af den virkelige Byrde, som de osteforbrugende Klasser bære paa Grund af denne Told. Den simple, ringe Ost, som nu laves herhjemme af et stort Antal af vore Meierier og spises her, koster den simple Mand mere, end den burde koste. Jeg er overbevist om, at hvis denne Told blev tagen bort, vilde det give en kraftig Impuls til, at denne Side af vort Meieri ligesom den anden Side, Smørtilvirkningen, kom til at blive betydelig bedre, end den hidtil har været. Altsaa, samtidig med, at jeg ønsker, at en Lettelse skulde indtræde for Agerbruget ved Eftergivelse af Told, saa er jeg ikke saa fjælen og om over denne vor Hovednæringskilde, at jeg ikke ogsaa ønsker at give den en Spore af modsat Art, og jeg tror, at Ostetoldens Ophævelse vilde være en saadan.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgfreds (Dinesen) har Ordet.

Dinesen: Jeg frasalder Ordet.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holtstein) har bedet om Ordet; da han allerede har havt Ordet flere Gange, kan han kun faae det paany med Thingets Samtykke. Hvis ingen Indsigelse fremkommer, vil jeg betragte Samtykket som givet. (Ophold). Det er saaledes givet.

Holtstein-Ledeborg: Jeg har kun bedet om Ordet, for i Rorighed at rette et Par Spørgsmaal til det ærede Medlem for Odder (Winther) og for at berigtige eller oplære, hvad jeg maatte anse for nødvendigt efter nogle Bemærkninger fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valg-